

STREDA 11. AUGUSTA

(19. deň letných prázdnin)

Od Mollinho odchodu ubehlo ešte len dvadsaťsedem a pol hodiny a nikto si zjavne nedokáže ani len predstaviť, ako veľmi mi chýba. Cítim sa, akoby mi vytrhli vnútornosti, vyprali ich v práčke a potom ich do mňa zase napchali.

Rodičia mi absolútne nepomáhajú. S nikým sa nepriatelia, takže zrejme ani len netušia, ako sa človek cíti, keď sa jeho najlepši kamarát presťahuje až kamsi do Austrálie. Utešujú ma rečami typu: „Ani sa nenazdáš a nájdeš si kopu nových kamarátov, Lottie.“

Za čo ma akože majú? Za trojročné decko? Už dávno nechodím do škôlky, kde stačí k niekomu prihopkať, povedať „Poďme si lepiť!“ a razom sa spriatelíť pri požíčovaní tyčinkového lepidla. Ľudia sú zlí!

Uvediem ďalší príklad toho, že ma naši majú za decko: práve sme sa odviezli do mekáča na čaj, vraj aby som sa „trochu rozveselila“, a tatko mi chcel objednať detské menu! Akože... čo mu to vôbec napadlo?!

Presvedčila som ho, aby mi kúpil Big Mac, ale vôbec mi nechutil, bol suchý a zasekával sa mi v hrdle. Mama povedala, že mi možno konečne začali dozrievať chuťové

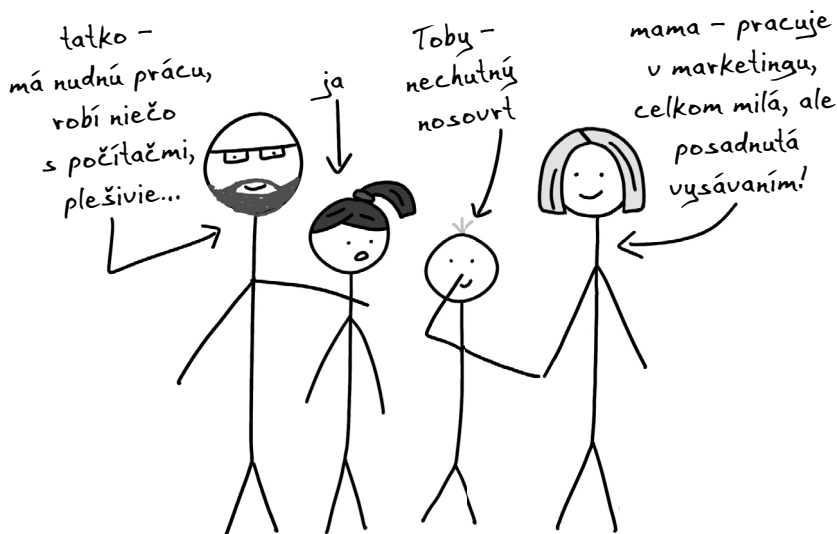
bunky, lenže mne v skutočnosti nechutilo preto, lebo mi puklo srdce. Nakoniec som si až tak nevychutnala ani mliečny koktail. Kým sme dorazili domov, trochu sa rozpustil, takže mi v ňom zostalo viac mlieka a menej zmrzliny. Potom som si ešte sladkokyslou omáčkou okvickala obľúbené tričko a to už bol posledný klinec do rakvy.

Tak či onak, zatiaľ čo Molly si u protinožcov vychutnáva slnko a surferov, ja som sa rozhodla, že si začnem písať denník, takže si ho rovno aj píšem. **TADÁ!**

Aspoň sa cez toto dlhé osamelé leto budem mať komu vyrozprávať. Budem si ho aj ilustrovať, lebo ma baví kresliť komiksy. Keď vyrastiem, budem si zarábať kreslením komiksov do novín alebo časopisov. Zatiaľ sa v tom aspoň trochu zdokonalím, keďže inak aj tak **NEMÁM ČO ROBIŤ.**

Toto je moja rodina.

(POZNÁMKA: NECHODIEVAME SPOLU NA PRECHÁDZKY HOLÍ, ALE KRESLENIE OBLEČENIA BY MI ZABRALO CELÚ VEČNOSŤ A JEDNODUCHO SA MI NECHCE.)

Čo sa týka rodičov, naši asi nie sú **ÚPLNE** najhorší - teda ak si odmyslím, že ma nonstop napomínajú za to, koľko času trávim na mobile. Mój ufúľaný sedemročný brat je však úplne iná kapitola. To decko mi strašne lezie na nervy. A keď už o ňom hovorím... **AK SI PRÁVE ČITAŠ TIETO RIADKY, TOBY, TENTO DENNÍK JE SÚKROMNÝ MAJETOK A POČKAJ, KEĎ SA MI DOSTANEŠ DO RÚKI!**

Hmmm... Čo by som ešte o sebe napísala?

Ahá, ešte som ti vlastne nepovedala, že chovám škrečky. Toto sú ony!

Mám ich už asi pol roka aj dva mesiace. Bývajú u mňa v detskej a sú trochu hlučné, ale mne to neprekáža, lebo mi vždy vedia dobre poradiť. Niekedy sa im zvyknem pošťažovať, že mám za sebou hrozný deň, a ony si ďalej behajú v kolotoči a napchávajú si líčka krmivom, akoby chceli povedať: „Netráp sa maličkosťami, dievčatko. Vo svete sa deje kopa horších vecí.“ A majú totálnu pravdu. Vždy mi zlepšia náladu.

Radšej však nechci vedieť, čo sa stalo Chlpáčkovi Prvému a Chlpáčkovi Druhému. Nech im je zem ľahká.

Takže asi tak. Takto v skratke vyzerá môj život. Som v tomto veľkom strašidelnom svete takmer úplne osamelá a o pár týždňov začnem **ÚPLNE SAMA** chodiť na strednú školu. Ach, a volám sa Lottie Brooksová. Bývam v Británii v prímorskom meste Brighton a mám jedenásť a trištvrte roka. Aj to by ťa asi mohlo zaujímať.

ŠTVRTOK 12. AUGUSTA

Zrejme sa čuduješ, prečo mám iba jednu kamarátku. A možno sa vôbec nečuduješ, lebo papiere sa proste nečudujú... Lenže ja ti to aj tak poviem, lebo na to ťa vlastne mám.

Keď som mala štyri, na jedno oko som bola tupozraká, a tak mi ho museli preliepať páskou. Najprv sa mi to celkom páčilo. Predstierala som, že sa ako pirátka plávim po siedmich moriach a hľadám zakopaný poklad. Vymyslela som si prezývku pirátka Homária nôžka a zdala sa mi celkom vtípná.

Len čo som však nastúpila na základnú školu, všetko sa zmenilo. O pirátke Homárej nôžke som povedala niekoľkým spolužiakom a prezývka mi okamžite prischla. Zakrátko sa mi všetci začali vysmievať. Najprv sa mi vysmievali za pásku, potom za oblečenie, za pehy, za výslovnosť... Vždy si na mne skrátka niečo našli.

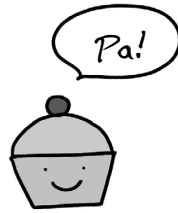
Najhoršie sa ku mne správala Eliza, ktorá do školy každý deň nosila dokonale zapletené vrkoče. Rozširovala o mne hrozné klebety.

Vôbec to nebola pravda. Eliza si všetko vymyslela. (Mama vraví, že som už ako dvaapolročná sama chodila na nočník!)

Bola som strašne osamelá a zmätená. Prečo ma nik nemal rád? Prečo som ako jediná z triedy musela mať prelepené oko? A ako mohla mať Eliza vždy tak dokonale zapletené vrkoče?!

Neskôr do našej školy nastúpila Molly a všetko sa zmenilo. Nevie, čo by som bez nej robila. Hneď v prvý deň sa so svojím obedárom s obrázkom myšky Minnie usalašila vedľa mňa, ponúkla mi chrumky a Elize s dokonalými vrkočmi rozkázala, aby mi dala pokoj. Molly sa so svojím zmyslom pre humor a sebavedomím mohla kamarátiť s hocikým, ale vybrala si práve mňa.

Katie Kirbyová
Totálne trápny život Lottie Brooksovej

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2021 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2355
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková
Technická redaktorka Daruše Singerová

Z anglického originálu *Katie Kirby: The Extremely Embarrassing Life of Lottie Brooks*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Random House, Dublin 2021, preložila Nikoleta Račková.
Ilustrácie Katie Kirbyová
Sadzba GDTP Albatros Media, Jan Hána
Tlač Finidr, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA